

STRUČNI LOŽAČ **STROJNI KURJAČ**
 Гласник Удружења Ложаца Државних Железница и Бродова у Београду

Glasnik Udruženja Ložaca Državnih Železnica i Brodova u Beogradu. — Glasilo Udruženja Kurjačev Državnih Železnica in Brodov v Beogradu.

Kancelarija Udruženja i redakcija lista nalaze se pri ložionici državnih železnica Beograd. Čekovni račun br. 56551.

ГОД. XI	Излази 12 пута у години.	Izlazi 12 puta u godini	Ishaja 12 krat v letu	Београд, 31 децембар 1934 г.	Број 11 и 12
	Поједини број 1 динар	Pojedini broj 1 dinar	Fosamezna številka 1 din.	Beograd, 31 decembar 1934 g.	
	Годиш. претплата 12 дин.	Godiš. pretplata 12 din	Letna naročnina 12 din.	Београд, 31 децембар 1934 г.	

Nj. Vel. Kralja Aleksandra I. Zedinitelja ni več

Ob prvih vesteh, ki jih je radio razširil o strašnem dogodku v Marseillu sem se nahajal skrajni severni točki naše države. Ne da se popisati, kako so prve vesti delovale na tamkajšnje ljudstvo. Na mah je bilo vse zbegano. Vsem je zastala sapa. Nihče ni bil sposoben za nobeno delo. Kljub poznim nočnim uram so se ulice napolnile ljudstva, pa so ostale tihe, učarane. Drug drugega so ljudje spraševali, ali že ve za grozno novico, v tizi nadi, da bo morda le dal ogovorjeni odgovor, da sve to ni res, da je vest izmišljena. Na žalost je iskrica upanja čedalje bolj medlela in vesti o nenadni smrti našega vzvišenega vladarja so bile potrjene. Naš viteški kralj je postal žrtev zločinske roke baš v trenutku, ko je hotel zaključiti veliko delo za našo domovino

Veliki Kralj je umrl nasilne smrti, preminul je sredi dela, toda njegovo delo ostane mad nami kot sveta svetinja obenem z najsvetlejšim sporočilom: Čuvajte Jugoslavijo! S tem svetim sporočilom bo živel zvesti čuvar naše domovine med nami od pokolenja do pokolenja, spomin na herojskega vladarja bo ostal živ do poznih naših potomcev. Čuvajte Jugoslavijo — ta poslednji vzdih umirajočega Kralja se bo globoko vtisnil v srca vseh Jugoslovanov in vsi ga bodo nosili v svojiz srcih kot svetel simbol in zavestjo, da jim jeudolžnost ostvarjati ga z vsemi močmi v sem početju in nehanju.

Jugoslovanski narod plaka ob bridki zgubi svojega najdražjega, plaka in pretaka solze odkritosrčne in globoke žalosti, ker je svojega Vzvišenega Vladarja Viteškega Kralja Zedinitelja ljubil z res odkrito in vdano ljubeznijo. Plaka, ker se zaveda, da je v njegovi osebi zgubil očtvojskega voditelja heroja, kakor že dolgo ni vladal v vsej Evropi.

Blaženopočivši Kralj Aleksandar I

Ko stojimo v nemi bolesti ob njegovih zemskih ostankih, nam je vsem, kakor da bi bili zgubili ne doma in nepričakovano nekoga iz svoje družine, ki smo mu bili privrženi v iskreni ljubezni.

Ni bil pa naš blagopokojni Kralj ljubljén samo od svojih državljanov. Spoštovalé so ga tudi drge države, in celo oni so ga cenili, katerim je bil viteški nasprotnik.

Slava velikemu Kralju Zedinitelju, slava dinastiji Kadordevičev! Živel Kralj Peter II.!

Rože Valantin

Žalna seja

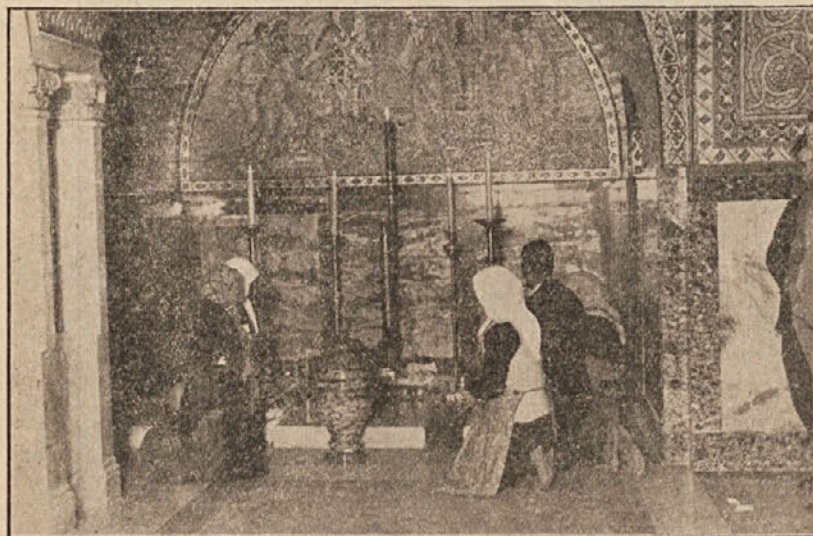
V četrtek 11. oktobra se je vršila žalna seja v prostorih glazbenega društva „Sloga“. Sklical jo je g. Cugmus, direktor ljubljanske direkcije. Povabljena so bila vsa železničarska društva in je bil odziv časten.

Za naše Udruženje kurjačev so bili navzoči iz odbora Predsednik Teran, Sonc, Rože, Zupančič in precejšnje število članov.

Žalni nagovor je imel sam g. direktor Cugmus. Navzoči so njegova izvanjanja poslušali stoje in v globoki potrtosti.

Poslednji snimak Blaženopočivšeg Kralja Aleksandra.

Kripta u kojoj počiva telo Blaženopoč. Kralja.

Udruženje kurjačev, oblastna uprava Ljubljana, je imela svojo žalno seja v soboto 13 oktobra v svojih društvenih prostorih. Iz odbora so se seja udeležili: Cov. Teran, Belčan, Rože, Sonc, Jamnik, Vidmar Ivan. Poleg njih pa so prišli na seja tudi številni člani.

Seja je otvoril tovariš Teran z naslednjim nagovorom: „V imenu Udruženja kurjačev in brodarjev Kraljevine Jugoslavije govoril z globoko žalostjo v srcu te besede. V naša srca je legla neizmerna tuga in žalost, ko smo zvedeli, da Njegovaga Veličanstva Kralja Aleksandra I. ni več med živimi. Daleč tam na prijateljskih francoskih tleh ga je zadela krogla iz zločinačke roke gnusnega morilca, ki se gotovo ni zavedal, v kako žalost bo pahnil naš vzišeni kraljevski dom in ves jugoslovénski narod. Globoko užaloščeni kurjōči se klanjamo manom Velikega Pokojnika in kličemo „Slava Njegovemu Veličanstvu Kralju Aleksandru I“. Našemu mademu Kralju Petru II obljubljamó zvestobo in mu kličemo: „Živel naš kralj Peter II! Živel naš Kraljevski Dom:

Stoje in raskritih glav so možje poslušali te besede in vzkliknuli trikrat Slava Velikemu Pokojniku.

Tov. Terun je stavil predlog naj se udeleči ljubljanska oblastna uprava našega udruženja pogreba Njegovega Veličanstva Kralja Aleksandra I in naj položi venec na njegov grob. Predlog je bil soglasno sprejet in so bili izbrani tov. Teran, Sonc in Jamnik, da bi se v imenu društva udeležili pogreba in ponesli venec.

OPLENAC. — Zadužbina Blaženopočivšeg Kralja u kojoj je sahranjen.

Toda ta namera se ni dala ostvariti. Ko so šli naši zastopniki prosto dopusta, jim merodajni niso mogli ustreči, ker je pred pogrebom Njegovega Veličanstva nenadoma promet silno narastel. Tako se tudi niso mogli zastopniki našega društva iz Ljubljane udeležiti pogrebnih svečanosti v Beogradu. Zelo teško nam je bilo, da nismo mogli odpustiti svoje deputacije, ki bi se bila v imenu naše oblasne uprave poslovila od zemskih ostankov našega vzišenega pokojnega vladarja. Ali naša služba zahteva nemaiokrat žrtve od nas, in živovali smo se tudi v tem primeru. Tako bomo stvorili tudi v bodoče, v zavesti, da koristimo državi, pa vršimo svojo sveto dolžnost napram njej, da čuvamo Jugoslavijo!

O d b o r.

Ložaci, zakunimo se da ćemo ispuniti amanet našeg Viteškog Kralja Aleksandra I Ujedinitelja: Da ćemo čuvati Jugoslaviju!

Свима Обласним Управама, Под- одборима и Повереништвима

Господин Министар Саобраћаја решењем својим Бр. 22740 од 21-ХИ-1934 год., а на предлог Генералне Дирекције Железница Д. Бр. 89236 од 8-ХИ-1934 године решио је, да се поништи конгрес Удружења Ложача Државних Железница и Бродова Краљевине Југославије, који је одржан у Сплиту на дан 17, 18 и 19 августа текуће године, с тим, да стара Управа продужи рад и даље.

Решење ово доносимо у целости које гласи:

МИНИСТАРСТВО САОБРАЋАЈА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Опште Оделење

Бр. 22.740

21 Децембра 1934 год.
у Београду

*Централној Упр. Удружења Ложача Државних
Железница и Бродова Краљевине Југославије*

БЕОГРАД

Овом Министарству је час извести ту Управу а на преставку њену од 26 августа тек. године, противу рада X конгреса поменутог удружења и ново изабране управе, да је Г. Мин. Саобраћаја одлуком својом М. С. Бр. 22740 од 19 децембра тек. год. одобрио и то:

1.) Да се на основу § 78 Закона о Државном Саобраћајном особљу и чл. 57, 91 Правила Удружења одлуке конгреса пониште и стара управа остави, да врши дужност до сазива идућег конгреса.

2.) Да стара Управа на основу чл. 61 и 62 Правила Удружења сазове ванредни конгрес у року од месец дана у седишту Централне Управе са истим дневним редом од прошлог конгреса.

3.) Рок од месец дана да се рачуна, од дана саопштења одлуке Централној Управи Удружења.

4.) Генерална дирекција да одреди на ванредан конгрес свога делегата, који ће мотрити на рад конгреса и поднети извештај о раду конгреса и дали је правилно обављен.

5.) О дану конгреса Централна Управа је дужна обавестити, како Дирекцију, тако и Управу Града Београда, и умолити је да и она одреди свога делегата за конгрес.

Истовремено част је напоменути тој Управи, да је о горњој одлуци Г. Министара Саобраћаја, под данашњим извештена и Генерална Дирекција Државних Железница.

По наредби
Министра Саобраћаја
Начелник Општег Делења
Рад. Вуловић, с. р.

Достављајући предње решење Г. Министра, препоручује се свима обл. Управама, Пододборима и Повереништвима, као и појединим члановима Удружења, да исто изволу примити знању и по истом се у будуће строго управљају, у противном, према сваком преступнику поступиће се најстрожије.

Централна Управа Удружења.

Svima Oblasnim Upravama, Podod- borima i Povereništvima

Gospodin Ministar Saobraćaja rešenjem svojim Br. 22740 od 21-XII-1934 god., a na predlog Generalne Direkcije Železnica D Br. 89236 od 8-XII-1934 godine rešio je da se poništi Kongres Udruženja Ložaća Državnih Železnica i Brodova Kraljevine Jugoslavije, koji je održan u Splitu na dan 17, 18 i 19 avgusta tekuće godine, s tim, da stara Управа produži rad i dalje.

Rešenje ovo donosimo u celosti koje glasi:

MINISTARSTVO САОБРАЋАЈА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Опште Оделење

Бр. 22740

21 Децембра 1934 год.
у Београду

*Centralnoj Upr. Udruženja ložaća Državnih Že-
leznica i Brodova kraljevine Jugoslavije*

Beograd.

Овом Министарству је час извести ту Управу а на преставку њену од 26 августа тек. године, противу рада X конгреса поменутог удружења и ново изабране управе, да је Г. Мин. Саобраћаја одлуком својом М. С. Бр. 22740 од 19 децембра тек. год. одобрио и то:

1., Да се на основу § 78 Закона о Државном Саобраћајном особљу и чл. 57, 51 Правила Удружења одлуке конгреса поништи и стара Управа оставе, да врши дужност до сазива идућег конгреса.

2. Да стара Управа на основу чл. 61 и 62 Правила Удружења сазове ванредан конгрес у року од месец дана у седишту Централне управе са истим дневним редом од прошлог конгреса.

3., Рок од месец дана да се рачуна од дана саопштења одлуке Централној Управи Удружења.

4.) Генерална Дирекција да одреди на ванредном конгресу свога делегата, који ће мотрити на рад конгреса и поднети извештај о раду конгреса и да ли је правилно обављен.

5.) О дану конгреса Централна Управа је дужна обавестити, како Дирекцију, тако и управу Града Београда, и умолити је, да и она одреди свога делегата за конгрес.

Истовремено част је напоменути тој Управи, да је о горњој одлуци Г. Министра Саобраћаја, под данашњим извештена и Генерална Дирекција Државних Железница.

По наредби
Министра Саобраћаја
Начелник општег оделења
Рад. Вуловић, с. р.

Достављајући предње решење Г. Министра, препоручује се свима Obl. upravama, Pododborima, povereništvima, kao i pojedinim članovima Udruženja, da isto izvolu primiti znanju i po istom se u buduće strogo upravljaju, u protivnom, prema svakom prestupniku postupiće se najstrožiје.

Centralna Управа Удружења.

Разлози због којих је конгрес поништен.

По благовремено изјављеној жалби од извесних чланова удружења, као и реферату надлежних званичних органа са овога конгреса Министарство је по довољном извијању ових предмета, као и прилога уз њих приложених стало на гледиште, да овај конгрес није одржан у реду, те се све његове одлуке имају поништити из следећих разлога:

1. Што је председник конгреса приликом вршења своје званичне дужности, показао и очито изразио своју сувишну пристрасност тако, да новоизбрана управа на овај начин, необећава бољи просперитет Удружења, а нарочито што је се тешко огрешио о дисциплински поступак тима, што се је некоретно понашао према Званичном представнику једне Дирекције и то у моменту, када је овај у исто време и по званичној дужности био позван, да конгресу поднесе свој извештај као председник анкетне комисије, за извијај кривица појединих чланова Управе Удружења:

2. Што је на овом конгресу, учествовао и нечлан Удружења Јосиф Зупанац, који је на неколико недеља пре конгреса, био од стране Централне Управе искључен из Удружења, па је као такав чак шта више изабран и за секретара конгреса, прем да је у том времену стављен под кривичну истрагу. Због прљавог и безчастећег дела, од стране Државног Тужиштва за Град Београд, те као такав није могао ни присуствовати конгресу, он је на против као секретар истог, био духовни вођа и давао свој тон целоме роду и најзад:

3. Што је на конгресу учествовао Петар Радић из Београда, који није био предходно од своје организације изабран за делегата конгреса, већ је на исти дошао по својој вољи као обичан посматрач, без права учешћа у раду конгреса, он је на против био од присутних, а нарочито по сугестији Секретара и председника, изабран за овераца записника овог конгреса.

Овако и на овај начин конституисано председништво конгреса, не може се сматрати као легитимни представник Удружења, па према томе и све одлуке донете на овом конгресу, не могу се узети као изрична и права воља већине, па се због тога конгрес и све његове одлуке ништу.

Из централне Управе Удружења

Свима организацијама у земљи

Другови, већ четири месеца је прошло, како је култ нашег удружења престао деловати, наишли смо на мртву тачку, све се ућутало, нерад, непослушност и недисциплинованост доживили су овог пута свој триумф. Нека мрачна сила, изражена у лицу њих свега неколико наших чланова, хтела је са глоговим колцем да нанесе смртни ударац целом нашем Удружењу. Ових неколико амбициозних тазе побратима, хтели су пошто пото да се намету, на леђа већ иначе нас слабих чланова, правећи се неким генијима и лажним народним величинама, па тако нечујно да црпу нашу моћ, слично крњи код закржљалог прасета.

Razlozi zbog kojih je Kongres poništen

Po blagovremeno izjavljenoj žalbi od izvesnih članova Udruženja, kao i referatu nadležnih zvaničnih organa sa ovoga Kongresa, Ministarstvo je po dovoljnom izvidanju ovih predmeta, kao i priloga uz njih priloženih stalo na gledište, da ovaj kongres nije održan u redu, te se sve njihove odluke imaju poništiti iz sledećih razloga:

1.) Što je predsednik kongresa prilikom vršenja svoje zvanične dužnosti, pokazao i očitо izrazio svoju suvišnu pristrasnost tako, da novolabrana Uprava na ovaj način, neobećava bolji prosperitet Udruženja, a naročito što je se teško ogrešio o disciplinski postupak time, što se je nekorrektno ponašao prema zvaničnom predstavniku jedne Direkcije i to u momentu, kada je ovaj u isto vreme i po zvaničnoj dužnosti bio pozvan, da kongresu podnese svoj izveštaj kao predsednik anketne komisije, za izvidaj krivice poјединih članovaа uprave Udruženja:

2.) Što je na ovom Kongresu nčestvovao i nečlan udruženja Josif Zupanuc, koji je na nekoliko nedelja pre Kongresa, bio od strane Centralne Uprave isključen iz Udruženja, pa je kao takav čak šta više izabran i za sekretara kongresa, prem da je u том vremenu bio stavljen pod krivičnu istragu zbog prljavog i bezčastećег дела, od strane Državnog Tužioštva za Grad Beograd, te kao takav nije ni mogao prisustvovati Kongresu, on je na protiv kao sekretar istog bio duhovni vođa i davao svoj ton celome radu, i najзад:

3. Što je na kongresu učestvovao Petar Radić iz Beograda, koji nije bio predhodno od svoje organizacije izabran za delegata kongresa, već je na isti došao po svojoj volji kao običan posmatrač, bez prava učешća u radu kongresa, on je na protiv bio od присутних, a naročito по сугестији секретара и председника, изабран за овераца записника овог конгреса.

Ovo i na ovaj način konstituisano predsedništvo kongresa, nemože se smatrati kao legitimni predstavnik Udruženja, pa prema tome i sve odluke donete na ovom kongresu, nemogu se uzeti kao izrična i права volja većине, па се због тога конгрес и све његове одлуке ништу.

Iz Centralne Uprave Udruženja

Svima organizacijama u zemlji.

Другови, већ четири месеца је прошло, како је култ нашег удружења престао деловати, наишли смо на мртву тачку, све се ућутало, нерад, непослушност и недисциплинованост доживили су овог пута свој триумф. Нека мрачна сила, изражена у лицу њих свега неколико наших чланова, хтела је са глоговим колцем да нанесе смртни ударац целом нашем Удружењу. Ових неколико амбициозних тазе побратима, хтели су пошто пото да се намету, на леђа већ иначе нас слабих чланова, правећи се неким генијима и лажним народним величинама, па тако нечујно да црпу нашу моћ, слично крњи код закржљалог прасета.

Они су ко бајаги жељни рада, па немају отвореног поља, на коме би ту своју умну и физичку моћ, могли да изразе, на срцу им лежу добоже тешкоће ложача, па би хтели пошто пото, да им се наметну за некакве вође, те да нам тако они уреду наше Удружење и регулишу материјални положај нас ложача. Никако се ови грешници нису сетили, да прво регулишу своје домове и среду своје материјалне прилике, па тек онда да видимо шта они вреду и потражимо њихову помоћ. Они стално вичу, да удружење није добро, па да би они створили још нешто боље, али ми их питамо где су они били кад је грмело, где су они били када ми нисмо имали ни оваквог Удружења, они су онда спавали, па сада видевиши пуне кесе, сада им се добоже отворио апетит за радом.

У тој својој бесомучној борби за пуним касама нашег Удружења, они небирају средства, за њих служи начело „постигнути циљ, средства су оправдана“, па су због тог и таквог њаховог схватања, довели и удружење до једног великог процеса, који се водио код Мин. саобраћаја, потом код Мин. унутрашњих дела, код Управе града Београда, па најзад опет код Мин. саобраћаја, где се једном и окончава на њихову сопствену штету. Правда је морала да победи, ми смо у то били унапред уверени, али ови тазе побратими то никако нису умели да схвате. Они су имали пред очима само друштвене кесе и ништа више, али ми им то недамо, па ма колики ти њихови апетити били.

За сва ова четири месеца док се овај процес водио код надлежне власти, удружење није функционисало, само су радиле поруке и тајне рушилачке преписке, бунили једни друге и бодрили на непослушност. Обласне управе чланарину наплаћивале и без икакве контроле и надзора Централне њиме руковале, дали су чланови у овоме бурном времену добивали припадајућу болесничку потпору и посмртнину од својих обл. Управа, то ћемо сада видети. Потребно је нагласити да се не би заборавило, да су без ичијег наређења и мимо правила наших, шетале које гди разне депутације и ако удружење није функционисало, сада остаје на нама да видимо, ко их је гди слао, а ко и одакле плаћао.

Због овога и оваквог рада појединаца, послушност и дисциплина у Удружењу пала је до испод нуле. Министарство саобраћаја тражило је небројено пута од Централне, да му пошаље годишњи извештај о стању Удружења, Централна је такође тај извештај тражила од Обласних управа више пута, али извесне Обласне управе, нису нашле за потребно ни до данас, да тај извештај доставе Централни. Због овога Централна је била у немогућности да удовољи овом наређењу Министарства, већ је о свему известила Министарство и умолила, да сачека неки дан док се овај процес не ликвидира, па ће се после видети до кога је за ово кривица и са кривцима даље по закону поступити.

Овове тапкању у месту за четири месеца, овоме уопште несносном стању, дошао је већ једном крај. Услед изложеног а на основу решења Министра саобраћаја Б. 22740 од 21-XII-1934 године, наређује се свима Обласним управама:

Они су, ко бејаги жељни рада, па немаду отвореног поља, на коме би ту своју умну, и физичку моћ, могли да изразе, на срцу им лежу добоже тешкоће ложаћа, па би хтели пошто пото, да им се наметну за некакве вође, те да нам тако они уреду наше Удружење и регулишу материјални положај нас ложаћа. Никако се ови грешници нису сетили, да прво регулишу своје домове и среду своје материјалне прилике, па па тек онда да видимо шта они вреду и потражимо њихову помоћ. Они стално вичу да удружење није добро, па да би они створили још нешто боље, а ми их питамо где су они били кад је грмело, где су они били када ми нисмо имали ни оваквог Удружења, они су онда спавали, па сада видевиши пуне кесе, сада им се добоже отворио апетит за радом.

У тој својој бесомучној борби за пуним касама нашег Удружења, они небирају средства, за њих служи начело „постигнути циљ, средства су оправдана“, па су због тог и таквог њиховог схватања, довели и Удружење до једног великог процеса, који се водио код Мин. Саобраћаја, потом код Мин. Унутрашњих Дела, код Управе града Београда, па најзад опет код Министарства Саобраћаја, где се једном и окончава на њихову сопствену штету. Правда је морала да победи, ми смо у то били унапред уверени, али ови тазе побратими то никако нису умели да схвате. Они су имали пред очима само друштвене кесе и ништа више, али ми им то недамо, па ма колики ти њихови апетити били.

За сва четири месеца док се овај процес водио код надлежне власти, Удружење није функционисало, само су радиле поруке и тајне рушилачке преписке, бунили једни друге и бодрили на непослушност. Обласне Управе чланарину наплаћивале и без икакве контроле и надзора Централне њиме руковале, дали су чланови у овоме бурном времену добивали припадајућу болесничку потпору и посмртнину од својих обл. управа, то ћемо тек сада видети. Потребно је нагласити да се неби заборавило, да су без ичијег наређења и мимо правила наших, шетали којегде разне депутације и ако удружење није функционисало, сада остаје на нама да видимо, ко их је гди слао, а ко и одакле плаћао.

Због овога и оваквог рада појединаца, послушност и дисциплина у Удружењу пала је до испод нуле. Министарство Саобраћаја тражило је небројено пута од Централне, да му пошаље годишњи извештај о станју Удружења, Централна је такође тај извештај тражила од Обласних Управа више пута, али извесне Обласне Управе, нису нашле за потребно ни до данас, да тај извештај доставе Централни. Због овога Централна је била у немогућности да удовољи овом наређењу Министарства, већ је о свему известила Министарство и тражила, да сачека неки дан док се овај процес не ликвидира, па ће се после видети до кога је за ово кривица и са кривцима даље по закону поступити.

Овове тапкању у месту за четири месеца, овоме уопште несносном станју дошао је већ једном крај. Услед изложеног а на основу решења Г. Министра Саобраћаја Б. 22740 21-XII-1934 године; наређује се свима обласним Управама:

1. Да оне Обласне Управе које нису послале Централни свој извештај годишњи о станју Удружења, а по тражењу Мин. Саобраћаја, да у року од 5 дана од обнародовања ове наредбе у стручном Ложаћу, доставе Централни свој исцрпан извештај. Ко не буде по овој наредби поступио, биће суспоган са Управе Удружења, а нарочитим актом тражиће се преко Министарства, да се исти стави под Дисциплински Суд.

1) Да оне Обласне управе које нису послале Центри свој годишњи извештај о стању Удружења, а по тражењу Мин. саобраћаја, да у року од 5 дана од дана обнародовања ове наредбе у стручном Ложачу, доставе Центри свој исцрпан извештај. Ко не буде по овој наредби поступио, биће суспендован са Управе удружења, а нарочитим актом тражиће се преко Министарства, да се исти стави под дисциплински суд.

2) Да све Обласне управе поднесу хитно Центри извештај о своме раду за време од 20 августа текуће године па до данас. У том извештају јасно означити новчана примања и у ком износу, као и издатке, за које сврхе и у ком износу.

3) Да оне Обласне управе, које још ни до данас нису растуриле наш стручни лист Бр. X одмах без икаквог изговора исти растури међу члановима, па о том нарочитим актом хитно известе Центру. Према оним лицима која не буду по овоме поступила, тражиће се примена кривичног поступка.

4.) Препоручује се сима организацијама, да своје текуће послове у Удружењу отправљају онако, како то углед једне уређене установе захтева и како би најбоље задовољили интересима својих чланова, а да се при том раду не огреше о Правила Удружења и друге позитивне земаљске законе.

5.) Да се већ једном престане са међусобним завађањем чланова удружења, међу којима несме бити никакве подвојености. Строго се забрањује протурање злонамерних лажних и алармантних вести, којима се уноси неспокојство и раздор међу члановима, тајна и приватна пискарања и томе слично. Ко се ухвати да то чини, биће искључен из Удружења за свагда, а биће оптужен и кривично.

6.) Препоручује се свима члановима, да се лично обраћају писмом Центри, ако им њихова управа у сусрет неизлази или им недаје оно што им по Правилима припада. Исто тако, да све бунтовнике које у својој средини приметите, да одмах о томе известе Центру, која ће према њима немилосрдно у будуће поступити.

Дано 19 Децембра на св. Николу 1934 год. у Београду.

Централна Управа.

2. Da sve oblasne Uprave podnesu hitno Centrali izveštaj, o svome radu za vreme od 20 avgusta tekuće godine pa do danas. U tom izveštaju jasno označiti novčana primanja i u kom iznosu, kao i izdatke, za koje svrhe i u kom iznosu.

3. Da one Oblasne Uprave, koje još ni do danas nisu rasturile naš stručni list Br. X odmah bez ikakvog izgovora isti rasture među članovima, pa o tom naročitim aktom hitno izveste Centralu. Prema onim licima koja ne budu po ovome postupila, tražiće se primena krivičnog postupka.

4. Preporučuje se svima organizacijama, da svoje tekuće poslove u Udruženju otpravljaju onako, kako to ugled jedne uređene Ustanove zahteva i kako bi najbolje zadovoljili interesima svojih članova, a da se pri tom radu ne ogreše o Pravila Udruženja i druge pozitivne zemaljske zakone.

5. Da se već jednom prestane sa međusobnim zavodjenjem članova udruženja, među kojima nesme biti nikakve podvojenosti. Strogo se zabranjuje proturanje zlonamerni lažni i alarmantnih vesti, kojima se unosi nespokoјstvo i razdor među članovima, tajna i anonimna piskaranja i tome slično. Ko se uhvati da to čini, biće isključen iz Udruženja za svagda, a biće optužen i krivično.

6. Preporučuje se svima članovima, da se lično obraćaju pismom Centrali, ako im njihova Управа u susret ne izlazi, ili im nedaje ono što im по Правилима припада. Исто тако, да све бунтовнике које у својој средини приметите, да одмах о томе известе Centralu, која ће према њима немилосрдно u будуће поступати.

Дано 19 Децембра на св. Николу 1934 год. у Београду.

Centralna Управа

Ложачи, пређимо на сложан и пун дружељубља рад, јер само тако будућност нас лепша и боља чека.

У слози је спас

Свуда и у држави и у друштву, потребна је слога која је битни услов за напредак.

Стара Српска држава после цара Душана, пропала је због неслоге и зависти великаша. Међутим, нешто више од 500 година доцније, Мала Србија, слојна, задовољна и напредна, успела је, да створи данашњу велику Југославију.

Тај услов слоге потребан је свима Удружењима, па и Удружењу Ложача, које у импозантној цифри од 3.000 чланова, може да учини много за напредак свога Удружења, односно свој.

У тешким временима која преживљујемо, морају се прикупити све снаге, морају се прикупити напори за са-

U slozi je spas

Svuda i u državi i u društvu, potrebno je da među građanima, postoji sloga koja je bitni uslov za napredak.

Stara Srpska država после Cara Dušana, пропала је због неслоге и зависти великаша. Међутим, нешто више од 500 година доцније, mala Srbija, слојна, задовољна и напредна успела је, да створи данашњу Veliku Jugoslaviju.

Taj uslov слоге потребан је свима Udruženjima, па i Udruženju Ložача, које u импозантној цифри од 3.000 чланова може да учини много за напредак svoga Udruženja, односно свој.

U тешким временима која преживљујемо, морају се прикупити све снаге, морају се вршити напори за savladivanje теškoća, а ti напори биће u толико плоднији i лакши, u колико

влађивање тешкоћа, а ти напори биће у толико плод- нији и лакши, у колико су свест и слога већи. И не само то: без слоге нема напретка, без искрености и пожрт- вовања у раду, свака акција осуђена је на пропаст.

Ложачи имају врло тешку и деликатну дужност. Њих бију све временске непогоде и прате их разноврсне опасности. Лети се пеку са свих страна, а зими се и мрзну и пеку. Изложени поред тога и промаји, просечан њихов живот знатно је мањи но код осталих професија.

Због тих непогодности, ложачи морају да воде рачуна не само о себи, него и о својим породицама, којима на време треба осигурати егзистенцију.

Не може се све од једном постићи, али истрајношћу, брже ће се доћи до резултата, но што би се дошло без ње.

Удружење од 3000 чланова, бројно је довољно да може показати видне и добре резултате. Удружења са много мањим бројем чланова, показала су велике успехе у раду. Новинарско Удружење у Београду са 250 чланова, који плаћају по 25 динара месечног улога, подигло је палату у франкопановој улици и за њено подизање утрошено је 2 милиона динара. Истина, плац је добијен бесплатно од Општине, а узет је и Зајам од Хипотекарне Банке али зар све то не може учинити и Удружење Ложача, после неколико година свога смишљеног и искреног рада.

Сва се удружења труде да себи створе дом. Поред просторија за канцеларије и за ренту, Дом ложача треба да има своју читаоницу са библиотеком, салу за конференције и забаве, купатило, амбуланту и собе за преноћиште ложача и њихових породица, кад дођу са стране.

По својој бројности, ложачи могу после неколико година, да створе и кредитно оделење за давање зајмова својим члановима и примање улога на штедњу, па евентуално и оделење за продају разних намирница.

Временом се може створити и посебан пензион фонд за давање личних и удовичких пензија. Те фондове имају многе знатно мање установе, па зашто такав фонд не би и ложачи имали?

Ложачи имају и једну другарску дужност. Многи њихови другови годинама служе као дневничари. Јако Удружење и са ауторитетом може постићи, да се сви ти ложачи регулишу као стални службеници. Кад већ врше исту дужност успешно као и они регулисани, право је да се имају и иста права.

Мало је Удружења која имају толики број чланова као ложачи. 3000 чланова, то је читава војска, која организована и сложна може много да учини.

Ложачи, чија је служба напорна али по друштво и врло корисна, могу да себи створе услове за лепу будућност ако себи ставе у дужност: 1.) Да су сложни и пожртвовани; 2.) Да изведу смишљену организацију и израде план рада; и 3.) Да се што обилатије и умешније служе пропагандом свуда и код сваког.

Сложним и умешним радом. Удружење ложача брзо би постала врло моћна организација са великим ауторитетом и као такво, ушло би у ред великих организација, о којима би се морало водити рачуна. Јаких се сви боје, а слаби се свуда и од сваког потцењују.

Ложачи имају све услове да буду моћни и само од њих зависи, да то и стварно постану.

Драг. Ј. Ранковић

su svest i sloga veći. I ne samo to. Bez sloge nema napretka, bez iskrenosti i požrtvovanja u radu, svaka akcija osuđena je na propast.

Ložaci imaju vrlo tešku i delikatnu dužnost. Njih biju sve vremenske nepogode i prate ih raznovrsne opasnosti. Leti se peku sa svih strana, a zimi se i mrznu i peku. Izloženi pored toga i promaji, prosečan njihov život znatno je manji no kod ostalih profesija.

Zbog tih nepogodnosti ložaci moraju da vode računa ne šamo o sebi, nego i o svojim porodicama, kojima na vreme treba osigurati egzistenciju.

Ne može se sve od jednom postići, ali istrajnošću brže će se doći do rezultata, no što bi se došlo bez nje.

Udruženje od 3.000 članova, brojno je dovoljno da može pokazati vidne i dobre rezultate. Udruženja sa mnogo manjim brojem članova, pokazala su veliki uspeh u radu. Novinarsko Udruženje u Beogradu sa 250 članova, koji plaćaju po 25 dinara mesečno uloga, podiglo je palatu u Frankopanovoj ulici i za njeno podizanje utrošeno je 2 miliona dinara. Istina plac je dobijen besplatno od Opštine, a uzet je i zajam od Hipotekarne Banke, ali zar sve to ne može učiniti i Upruženje Ložaca, posle nekoliko godina svoga smišljenog i iskrenog rada?

Sva se Udruženja труде, da sebi stvore dom. Tome treba da teže i Ložaci. Njihov dom pored prostorija za kancelarije i za rentu, treba da ima i svoju čitaonicu sa bibliotekom, salu za konferencije i zabave, kupatilo i ambulantu i sobe za prenočište ložaca i njihovih porodica, kad dođu sa strane.

Po svojoj brojnosti, ložaci mogu posle nekoliko godina, da stvore i kreditno odeljenje za davanje zajmova svojim članovima i primanje uloga na štednju, pa eventualno i odeljenje za prodaju raznih namirnica.

Vremenom se može stvoriti i poseban penzioni fond za davanje ličnih i udovičkih pensija. Te fondove imaju mnoge znatno manje ustanove, pa zašto takav fond ne bi i ložaci imali?

Ložaci imaju i jednu drugarsku dužnost. Mnogi njihovi drugovi godinama služe kao дневничари. Јако Udruženje i sa autoritetom može postići, da se svi ti ložaci regulišu kao stalni službenici. Kad već vrše istu dužnost uspešno kao i oni regulisani, pravo je da se imaju i ista prava.

Malo je Udruženja koja imaju toliki broj članova kao ložaci. 3.000 članova, to je čitava vojska, koja organizovana i složna može mnogo da učini.

Ložaci, čija je služba naporna ali po društvo vrlo korisna, mogu da sebi stvore uslove za lepu budućnost ako sebi stave u dužnost: 1.) Da su složni i požrtvovani; 2.) Da izvedu smišljenu organizaciju i izrade plan rada, i 3.) Da se što obilatiје i umešnije služe propagandom svuda i kod svakog.

Složnim i umešnim radom, udruženje ložaca brzo bi postalo vrlo moćna organizacija, sa velikim autoritetom i kao takvo, ušlo bi u red velikih organizacija, o kojima bi se moralo voditi računa. Jakih se svih boje, a slabi se svuda i od svakog potcenjuju.

Ložaci imaju sve uslove da budu moćni i samo od njih zavisi da to i stvarno postanu.

Drag. J. Ranković

Једна жалосна појава

После нашег играња конгреса у Сплиту, 17, 18 и 19 августа текуће године, а играњем се може са правом рећи због тога, што је Г. Министар Саобраћаја одлуком својом М. С. Бр. 22740/34 поништио исти у целости, у нашем Удружењу настао је прави хаос, непослушност и недисциплина после овога изразили су се у својој правој боји. Извесни чланови Удружења као прави пријатељи и искрени патриоте, видевши да је овај конгрес право терање шеге, наслутивши какав ће хаос после тога наступити, изјавили су благовремено жалбу надлежној Влади, тражећи да се исти поништи. За сво време док се овај процес водио, Удружење није функционисало онако како треба. Свака је Обласна Управа радила за свој рачун и онако, како је која нашла за сходно. Ретко је која Обл. Управа изузев Љубљане и Загреба, ма и један акт упутила Централни па чак ни онда, када је то Централна од њих по званичној дужности тражила. Главно је било да оне чланарину наплаћују, а где новац иде то се неће никога. Просто им је лакнуло на души, кад су већ једном били лишени надзора Централне, дакле онога, за чиме су поједини управљачи по Обл. Управима, већ давно жудили.

Прогласили су свака себе за независну и аутономну, неки нов систем Управе који још до данас нигде није постојао, али има доста сличности са федерацијом, јер су ипак имали неку врсту Централне и саветодавца у Престолном граду Београду у лицу Београдске и Бродарске Обласне Управе. Ове две Обл. Управе, односно свега њих 5-6 људи у овим Управима, изигравали су неку врсту самоназване Централне Управе, па у својству исте издавали упуство, али не о раду, већ о нераду, о непослушности, о недисциплиновани, о раздору и свађи и свему ономе, што уди угледу нашег славног и популарног Удружења. Највећу пакост што може душман душману учинити, ту је услугу и ова удружена двојка, или боље рећи самоназвана Централна, овим својим грешним саветима учинила према осталим Обласним Управима. Разуме се да и ова наређења и савети, нису наишли код свих Обл. Управа на добар одзив, јер нису ни обавезне да буду слепо послушнице, кад већ имаду своју апсолутну независност и аутономију.

Поред свих шкандолозних саветовања, они су отишли у својој избеумљеној борби толико далеко, да су саветовали осталима да се наш Стручни Гласник Бр. X, не растура међу члановима, а за пример осталима да истрају до краја, Бродарска Обласна Управа припадајући број Стручног Гласника, демонстративно вратила штампарии, док је Београдска Обласна Управа била мало смотренија у томе погледу, није их вратила, али их није одмах ни растурила, већ је чекала да се мало ситуација разбистри, па их тек 23-24 децембра растура Подборима, дакле пошто су одлежале један мали карантин од (2) и словом два месеца Бродарска Обласна Управа вратила је лист Штампарии са добожњег разлога, што је Уредник новина Милован Милић потписао овај број новина и ако је он смењен на конгресу као председник Централне, као и то, да Милић нема никог од чланова за собом. Тај је

Jedna žalosna pojava

Posle našeg igranja Kongresa u Splitu, 17, 18 i 19 avgusta pr. godine, a igranjem se može sa pravom reći zbog toga, što je G. Ministar Saobraćaja odlukom svojom M.S.Br. 22740/34 poništio isti u celosti, u našem Udruženju nastao je pravi haos, neposlušnost i nedisciplina posle ovoga izrazili su se u pravoj svojoj boji. Izvesni članovi Udruženja kao pravi prijatelji i iskreni patriote videvši da je ovaj Kongres pravo teranje šege, naslutivši kakav će haos posle toga nastupiti, izjavili su blagovremeno žalbu nadležnoj Vladi, tražeći da se isti poništi. Za svo vreme dok se ovaj proces vodio, Udruženje nije funkcionisalo onako kako treba. Svaka je Oblasna uprava radila za svoj račun i onako, kako je koja našla za shodno. Retko je koja Obl. Uprava izuzev Ljubljane i Zagreba, ma i jedan akt uputila Centrali pa čak ni onda, kada je to Centrala od njih po zvaničnoj dužnosti tražila. Glavno je bilo da one članarinu naplaćuju, a gde novac ide to se neće nikoga. Prosto im je laknulo na duši, kad su već jednom bili lišeni nadzora Centrale, dakle onoga, za čime su pojedini upravljači po Obl. Upravama, već davno žudili.

Proglasili su svaka sebe za nezavisnu i autonomnu, neki nov sistem Uprave koji još do danas nigde nije postojao, ali ima dosta sličnosti sa federacijom, jer su ipak imali neku vrstu centrale i savetodavce u Prestolnom gradu Beogradu u licu Beogradske i Brodarske Oblasne Uprave. Ove dve Obl. Uprave, odnosno svega njih 5—6 ljudi u ovim Upravama, izigravali su neku vrstu samozvane Centralne Uprave, pa u svojstvu iste ih davali upustva, ali ne o radu, već o neradu, o neposlušnosti, o nedisciplinovanosti, o razdoru i svađi i svemu onome, što udi ugledu našeg slavnog i popularnog Udruženja. Najveću pakost što može dušman dušmanu učiniti, tu je uslugu i ova udružena dvojka, ili bolje reći samozvana Centrala, ovim svojim grešnim savetima učinila, prema ostalim Oblasnim Upravama. Razume se da i ova naredjenja i saveti, nisu našli kod svih Obl. Uprava na dobar odziv, jer nisu ni obavezne da budu slepe poslušnice, kad već imaju svoju apsolutnu nezavisnost i autonomiju.

Pored svih škandaloznih savetovanja, oni su otišli u svojoj избеумљеној борби толико далеко, да су саветовали осталима да се наш Стручни Гласник бр. X, не растура међу члановима, а за пример осталима да истрају до краја, Бродарска Обласна Управа припадајући број Стручног Гласника, демонстративно вратила штампарии, док је Београдска Обласна Управа била мало смотренија у томе погледу, није их вратила, али их није одмах ни растурила, већ је чекала да се мало ситуација разбистри, па их тек 23-24 децембра растура Подборима, дакле пошто су одлежале један мали карантин од (2) и словом два месеца Бродарска Обласна Управа вратила је лист Штампарии са добожњег разлога што је Уредник новина Милован Милић потписао овај број новина и ако је он смењен на конгресу као председник Централне, као и то, да Милић нема никог од чланова за собом. Тај је акт потписао некакав G. Kahrman, који је сада овој правој а не samozvanoј и вештачкој Centralној Управи, у опште непознат, нити она после свега овога хоће да га познаје, а најманје са њиме да општи.

акт потписао некакав Г. Кахриман, који је сада овој правој а не самозваној и вештачкој Централној Управи, у опште непознат, нити она после свега овога хоће да га познаје, а најмање са њим да општи.

Тако је то кад задњи тоčkови прођу мимо прве, кад људи неће да читају ни своја Друштвена Правила, а седе на Управи Удружења и иста Правила примењују, хоће да држе теорије другом а сами ништа незнају. Да су они читали Правила, онда би видели, да је Председник Централне једно лице, а Уредник листа друго, да Председника бира и смењује конгрес, али не онакав какав је био у Сплиту, док Уредника бира и смењује Централна Управа, а што је најглавније, Уредник не мора имати никаквих својих присталица за собом. Откуда овом паметњаковићу дођоше на памет ове фантазије, да он тражи оно, што напротив правила не траже. Он врло добро зна, да се је у Сплиту тешко огрешио о своју званичну дужност и дисциплинске прописе, па је избацио напоље Уредника листа, који је у интересу свога достојанства, после овога поднео оставку на уреднички положај, те је Централна као једино надлежна за ово питање, одредила Милована Милића да врши дужност уредника. Услед овога овај ненадлежни Господин, не треба да се меша у она питања за која није компетентан и за који позив још није дорастао, јер испада као девета рупа на свирали.

Tako je to kad zadnji točkovi prođu mimo prve, kad ljudi neće da čitaju ni svoja društvena pravila, a sede na upravi udruženja i ista pravila primenjuju; hoće da drže teoriju drugom a sami ništa neznaju. Da su oni čitali pravila, onda bi videli, da je predsednik Centrale jedno lice a urednik lista drugo, da Predsednika bira i smenjuje kongres, ali ne onakav kakav je bio u Splitu, dok urednika bira i smenjuje Centralna uprava a što je najglavnije urednik nemora imati nikakvih svojih pristalica za sobom. Otkuda ovom pametnjakoviću dođoše na pamet ove fanfaziје, da on traži ono što naprotiv pravila ne traže. On vrlo dobro zna, da se je u Splitu teško ogrešio o svoju zvaničnu dužnost i disciplinske propise, pa je izbacio napolje urednika lista, koji je u interesu svoga dostojanstva, после овoga поднео оставку на Urednički položaj, te je Centrala kao једино надлежна за ово питање, одредила Milovana Milića da vrši dužnost urednika. Usled ovoga ovaj nenadležan Gospodin, ne treba da se meša u она питања за која nije kompetentovan i за који još nije dorastao, jer ispada kao deveta rupa na svirali.

Ложачи, не заводите се од никог и не поводите се за никим већ реално мислите и расуђујте по свој савести на основу конкретно указаних вам чињеница.

Угљеви Југославије као гориво

Од Инж. Милоја Здравковића, начелника
(Наставак)

У колико има више угљо-водоника, у толико је дужи пламен. Највеће наслаге каменог угља у Европи чини један појас коме је почетак Енглеска и који се преко Француске, Белгије, Ахена, Холандије и Вестфалије простире до горње Шлезиије, где му је крај.

Количине каменог угља у Европи на дубини до 2000 метара износе од прилике по Штрахе—Ланту:

Немачка	213 милијарди тона
Енглеска	140 "
Пољска и Чехослов.	108 "
Русија	57 милијарде тона
Француска	16 " "
Белгија	11 " "
Шпицбергер	10 " "
Холандија	4 " "

Укупно 558 милијарди тона

Антрацит

Не чини врсту угља за себе већ спада у сјајне камене угљеве као подврста. Богат је у угљенику, сиромашан у водонику и испарљивим деловима. Крајни је продукт угљенисања који се може искористити као гориво. Тешко је запаљив, не топи се у ватри и сагорева скоро без дима. За справљање кокса и гаса у Европи се не употребљује. У Немачкој је у употреби већином као гориво за пећи које „стално горе“. При живом сагоре-

вању захтева много ваздуха, али при лаганом сагоревању, у пећи, гори и са мало ваздуха и врло полако.

У Америци где носи назив „племенити угаљ“, антрацин се употребљава и у индустрије у место кокса, односно у мешавини са коксом. У Америци се употребљује као гориво за пећи, па је као такво у појединим варошима законом прописано што при сагоревању нема дима.

4. Угљеви Југославије

Камени угљеви

Велику већину угљева у Југославији чине млађи угљеви из формације Терциера. Камени угљеви налазе се већином у предратној Србији. У Босни има угљева карбонске формације, али су слаби изгледи да ће се наћи на довољне количине ових угљева. Затим у Босни има камених угљева из формације триаса и креде, но и они долазе у обзир, због незнатних количина. Камени угаљ карбонске формације налази се између Млаве и Пека у предратној Србији. Угаљ заузима простор око 120 км. квадратних. По нађеним биљним остатцима овај угаљ припада вишем хоризонту продуктивног карбона. Како је карбон претрпан млађим формацијама, то су за потпуно испитивање предела потребна дубинска бушења. Са недовољним сретствима нађени су слојеви од 0,2 до 2,5 м. моћности. Угаљ се лако разбија, нечист је и има карактер мршаваг угља.

Наставиће се.

Неимаири удружења!

Један од највећих неимара нашег Удружења, без сумње је Милован Милић ложац из Београда и дугогодишњи председник Централне у Београду. Његови верни сарадници и ветерани без сумње су Живко Матић благајник Централне, Петар Стојковић п. председник Централне, Степан Вулећић секретар Централне, Влада Миленковић и Данило Рељан чланови Управе Централне, сви ложаћи из Београда. За ове се људе може са правом рећи, да су уз енергичну помоћ великог броја чланова из Београда, као и осталих обласних Управа Пододбора и Повереништава, први повели ово Врзино коло Удруживања и поновном реорганизовању Удружења 1930 године. Они су загризли први зажарени угарак и голим рукама вадиле вруће кестење из ватре.

Када је Удружење било на умору 1930 године, када је цела Београдска обласна Управа бројала свега 15 чланова и то у Београдској ложионици, када није било ниједног пододбора ни у Земуну, ни у Нишу, ни Јужној Србији ни Бродарске Обласне Управе, када је Загребачка Обл. Упр. бројала 50—60 чланова, а тако исто и Суботичка, тада је Милован Милић у најтежим часовима, примио се за част овога друштва, да на штету своје куће и својих интереса, са осталим својим друштвом, спасе Удружење од коначне пропасти која му је претила, па га унапреди и осигура бољу будућност. Онда је могао доћи на управу ко је хтео, али се онда нису толико отимали о Управу, јер се није имало коме управљати, новаца није било, свега су тада наследили 3.50 динара готовине, требало је само радити, па онда код толиког рада, када је Удружење вапијало за вредним људима, онда небеше нигде ниједног, а где сада, — сада се утркују вреднији од вреднијег. Сви су ови људи који се данас праву вредни, били и онда само без једнога у Удружењу, па се нису јављали да су живи, већ су хутали као миши у трицама и гледали шта се ради. Сада пак више новаца, па природно више и патриота. Али су се они грдно преварили.

Најзад другови, удружење нема намеру да баца у последње редове своје вредне чланове, њему је потребна свачија помоћ, она свакоме поборнику за његов бољи просперитет одаје пуно поштовање и признање па ма једно такво лице и не било члан Удружења; на пример, бира их за почасне чланове, издаје дипломе и т. с. па најмање би имало разлога, да неприма сарадњу извесних својих чланова, који желе пружити је своје Удружењу. Има извесан број чланова, који већ неколико година води некакву опозицију према Управи Удружења, па та опозиција у својој бесомучној борби небира средства, нити има својих граница. Став који су заузели ови опозиционари, не може се одобрити ни у политичким организацијама, а камоли у једном Социјално Хумано-Културном Удружењу. Каква је у опште потребна опозиција у једном оваквом друштву, кад смо сви до једног позвати, да сарађујемо на нашем општем добру.

Свачији се савет прима, свачија се реч ако је паметна слуша, па чак и оних људи који нису чланови, а камоли својих чланова. Па шта је коме стало до тога,

Neimari udruženja!

Један од највећих неимара нашег Удружења, без сумње је Милован Милић ложац из Београда и дугогодишњи председник Централне у Београду. Његови верни сарадници и ветерани, без сумње су Живко Матић благајник централне, Петар Стојковић п. председник централне, Степан Вулећић секретар централне, Влада Миленковић и Данило Рељан чланови управе централне сви ложаћи из Београда. За ове се људе може са правом рећи, да су уз енергичну помоћ великог броја чланова из Београда, као и осталих Обласни Управа и Пододбора и Повереништава, први повели ово Врзино коло удруживања и поновном реорганизовања Удружења 1930 године. Они су загризли први зажарени угарак и голим рукама вадиле вруће кестење из ватре.

Када је удружење било на умору 1930 године, када је цела Београдска Обласна Управа имала свега 15 чланова и то у Београдској ложионици, када није било ниједног Пододбора ни у Земуну, ни у Нишу, ни Јужној Србији ни Бродарске Обласне Управе, када је Загребачка Обласна Управа бројала 50—60 чланова, а тако исто и Суботичка, тада је Милован Милић у најтежим часовима, примио се за част овога друштва, да на штету своје куће и својих интереса, са осталим својим друштвом, спасе удружење од коначне пропасти која му је претила, па га унапреди и осигура бољу будућност. Онда је могао доћи на управу ко је хтео, али се онда нису толико отимали о Управу, јер се није имало коме управљати, новца није било, свега су тада наследили 3.50 динара готовине, требало је само радити, па онда код толиког рада, када је Удружење вапијало за вредним људима, онда небеше нигде ниједног, а где сада, — сада се утркују вреднији од вреднијег. Сви су ови људи који се данас праву вредни, били и онда само већ једнога у удружењу, па се нису јављали да су живи, већ су ђутали као миши у трицама и гледали шта се ради. Сада пак више новца, па природно више и патриота. Али су се они грдно преварили.

Најзад другови; удружење нема намеру да баца у последње редове своје вредне чланове, њему је потребна свачија помоћ, оно свакоме поборнику за његов бољи просперитет одаје пуно поштовање и признање па ма једно такво лице и не било члан Удружења; на пример, бира их за почасне чланове, издаје дипломе и т. с. па најмање би имало разлога да неприма сарадњу извесни своји чланова, који желе пружити је своје удружењу. Има извесан број чланова, који већ неколико година води некакву опозицију према Управи Удружења, али та опозиција у својој бесомучној борби небира средства, нити има својих граница. Став који су заузели ови опозиционари, не може се одобрити ни у политичким организацијама, а камоли у једном Социјално - Хумано-Културном Удружењу. Каква је у опште потребна опозиција у једном оваквом друштву, кад смо сви до једног позвати, да сарађујемо на нашем општем добру.

Свачији се савет прима, свачија се реч ако је паметна слуша, па чак и оних људи који нису чланови, а камоли својих чланова. Па шта је коме стало до тога, да диже дрвље и камене на једну управу, за коју се не може ничим доказати да је ма у чему оштетила удружење, па било то у моралном или материјалном погледу. Извесне воде ове наше назовимо опозиције, сигурно су се угледали на наше бивше политичке пар-

да диже дрвље и камење на једну управу, за коју се не може ничим доказати, да је ма у чему оштетила Удружење, па било то у моралном или материјалном погледу. Извесне вође ове наше назовимо опозиције, сигурно су се угледали на наше бивше политичке партије, где је било свега и свачега, па по њиховом примеру, сада воде неку врсту обструкције. Када би га у пракси применила и у том утркивању за применом својих програма, делу се на десничаре, левичар и центрумаше. Код нас је друга ствар, ми се овог принципа неможемо придржавати, јер ми сви имамо само један програм и један закон, а то су наша Правила Удружења, мимо њи, неможе нико другојачије радити, па ма ко на управу дошао.

И они људи, који се рецимо називају вође ове нажалост наше опозиције, имају извесни добри особина, то су такође вредни чланови и корисни су по удружење, њихова је сарадња удружењу неопходно потребна, али је само незгодан начин, на који се они удружењу препоручују. Путем опозиције, кроз бесомучну борбу у којој се набирају средства, долазити на управу једног културног друштва, то није препоручљив начин, нити после свега тога, таква управа, може пружити ма каквих гаранција, да ће у своме даљем раду повести Удружење бољој будућности, ако ништа друго, такве су управе махом пристрасне, што опет није добро за ону другу страну. Све је ово једном друштву као наше непотребно. Има пута и начина, да се и без опозиције кроз борбу, прикупе све снаге и родољуби удружења на заједничком послу, само треба више добре воље, више тактике а највише стрпљења, те три особине треба да имају прави наимари нашег Удружења.

tije, gdi je bilo svega i svačega, pa po njihovom primeru, sada vode neku vrstu obstrukcije. Kada bi ga u praksi primenula i u tom utrkivanju za primenom svojih programa delu se na desničare, levičar i centrumaše. Kod nas je druga stvar, mi se ovog principa nemožemo pridržavati, jer mi svi imamo samo jedan program i jedan zakon, a to su naša Pravila Udruženja, mimo nji nemože niko drugoјачије raditi, pa ma ko na upravu došao.

I oni ljudi, koji se recimo nazivaju vođe ove nažalost naše opozicije, imaju izvesni dobri osobina, to su takođe vredni članovi i korisni su po udruženje, njihova je saradnja Udruženju neophodno potrebna, ali je samo nezgodan način na koji se oni udruženju preporučuju. Putem opozicije, kroz besomučnu borbu u kojoj se nebiraju sredstva, dolaziti na upravu jednog kulturnog društva, to nije preporučljiv način, niti posle svega toga, takva uprava, može pružiti ma kakvih garancija, da će u svome daljem radu povesti Udruženje boljoj budućnosti, ako ništa drugo, takve su uprave mahom pristrasne, što opet nije dobro za onu drugu stranu. Sve je ovo jednom društvu kao naše nepotrebno. Ima puta i načina, da se i bez opozicije kroz borbu, prikupe sve snage i rodoljubi udruženja na zajedničkom poslu, samo treba više dobre volje, više taktike a najviše strpljenja, te tri osobine treba da imaju pravi naimari našeg Udruženja.

Ложачи, са Новом годином пређимо на нов, пун искрености рад.

Ложачи Ви знате да једино слогом и поверењем можемо доћи до циља!

Записник

На дан 13 октобра 1834 године одржана је комеморативна седница Обласне управе удружења ложача државних железница и бродова у Београду у присуству великог броја чланова.

Седница је почела у 9 часова пре подне.

Претседник Обласне управе Петар Радић, отвара ову седницу и извештава чланове о великој несрећи и тузи која је задесила нас Југословене о великом губитку и болу смрти нашег љубљеног великог оца, свију нас блаженопочившег витешког Краља Александра I Ујединитеља, који је од злочиначке руке дао и живот свој за свој народ и отаџбину.

Он, наш почивши Отац и Краљ никада није заборавио нас ложаче, јер је се увек на наш позив о нашој Слави одазивао и ако није могао лично присуствовати Он је слао свога изасланика, који је нама у рукама носио ложачима прилог и велики поздрав од наше љубљеног непрежаљеног блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља.

Другови, наша је света дужност, да ми ложачи државних железница као његови синови положимо на одар велики скупцени венац, који ће бити знак наше пажње према нашем Краљу и Отаџбини и биће знак верности и оданости Његовом Дому и Његовом сину Наследнику Престола Краљу Петру II коме ћемо остати вазда верни и одани као што смо били и Његовом блаженопочившем оцу Краљу Александру I Ујединитељу.

Надаље Петар Радић извештава чланове да је наш Краљ пао као жртва за своје југословене од зликовца разбојника у Марсељу на дан 9 октобра 1934 године у 15,30 часова по подне.

Чланови са пуним сузама у очима и у плачу стојећи погнутих глава у знак велике жалости саслушали су претседников говор, онако тужни и уплакани одали су громко поново верност Карађорђевићевом Дому и одали признање почившем Краљу Александру I Ујединитељу, са речима : „Слава нашем храбром Краљу Александру I Ујединитељу, слава, слава му !

Затим је претседник Петар Радић позвао све чла-

нове на завет нашем новом Краљу и на речи „Чувајте Југославију“ које је сам блаженопочивши Краљ Александар I Ујединитељ рекао при издисају његове племените душе у Марсељу 9 октобра 1934 године умирући у рукама наших великих људи, који су с Њим отишли да спроведу рад своје паметне и мудре политике корисне за нас све Југословене.

Чланови су ове речи примили са особитом пажњом и заветују се, да ће их у својим срцима и души урезати и вазда их чувати и у свако доба бити верни Краљу Наследнику Петру II и Отаџбини са ускликом: „Живео Краљ Петар II! Живео Краљевски Дом и велика Краљевина Југославија!“

После тога, изабран је Одбор, који ће купити венац и положили на Одар Блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља.

Надаље решено је, да се одмах извести сви Пододбори и Повереништва ове Управе о ово нашој тужној вести и да им се препоруче као југословенима последње речи Његовог Величанства Краља Александра I Ујединитеља „Да чувамо Југославију“!

Позвани су сви чланови да они који су слободни од своје дужности оду на поклоњење сенима блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља и да сви буду присутни поклоњењу.

Седница је донела одлуку да се Њ. В. Краљу Петру II, као наследнику позива свог великог оца упути депеша у којој ће се изјавити саучешће као и да се изјави искрено жаљење Њ. В. Краљици Марији и Њ. В. Кнезу Павлу као Намеснику Њ. В. Краља Петра II.

Затим су поједини чланови одржали велике говоре о овом нашем непрежаљеном болу и губитку и критиковали у говорима овај злочин који имамо жалити до постанка света. При овим говорима чланови плачу и револтирани осуђују овај непријатељски напад и узимање живота нашем Великом Јунаку, ослободиоцу, Оцу Краљу Александру I Ујединитељу кога нећемо за навек заборавити.

Пошто је о овоме извештено чланство и донешена одлука једногласно за овај венац, то су се чланови разишли са великим жаљењем за нашим Краљем, одајући поново признање и верност Његовом сину Краљу Петру II.

Седница је завршена у 13 часова по подне.

Секретар,
Аранђел Петрикић.

Претседник,
Петар Радић, с. р.

(Потписи чланова следећу).

Захвалница

На дан 10 новембра 1934 године, после дуже болести преминуо је мој поч. муж Вељко Тодоровић, ложач званичник ложионице Зајечар, који је као службеник ложач државних железница радио на добро своје отаџбине за коју је и свој живот дао вршећи дужност-позив ложача државних железница.

У току његове болести, његове колеге из ложионице Зајечар имали су као увек што имају племениту душу према колегама и члановима свога Удружења, да мени у најтежим тренутцима изађу у сусрет за време његовог живота и после угашене његове душе указаше ми како моралну тако и материјалну помоћ и мог мужа Вељка Тодоровића испратише до вечне куће.

† Вељко Тодоровић
ложач.

Пододбор удружења у Зајечару на основу својих друштвених Правила исплатио ми је 1500 динара на име посмртнине и суму за боловање које је имао да прими мој поч. муж и тиме ме је Удружење помогло да мог непрежаљеног мужа спремим за вечити пут, што овога пута се најтоплије захваљујем свима његовим колегама, пријатељима и самој Управи удружења на овако леп пример и помоћ своје умрлом члану.

у Зајечару 1934 год.
Новембра 29.

Захвална породица
поч. Вељка Тодоровића, бив.
ложача ложионице Зајечар

Svima članovima Udruženja

Uredništvo Stručnog Ložača čestita svima članovima Udruženja kao i ostalim svojim čitaocima nastupajuću 1935 godinu, sa željom da ih u istoj prati svaka sreća pri njihovom radu.

Uredništvo
Stručnog Ložača